

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapostoloi.gr

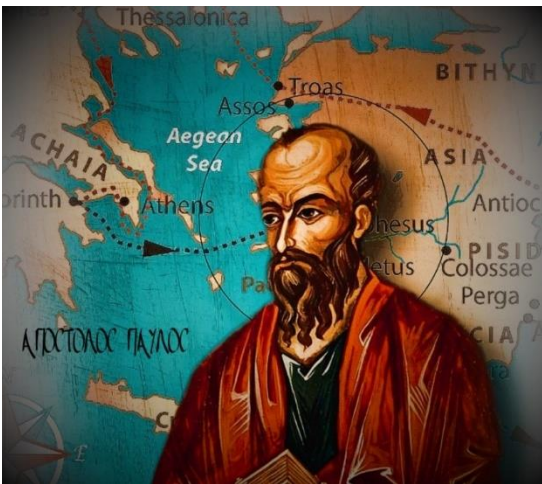
ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2023 «Ε' ΛΟΥΚΑ»

*Γαλακτίωνος και Επιστήμης των μαρτύρων,
Ερμά και Λίνου εκ των 70.
έτος 16^ο Τεύχος 725*

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΛΟΥΚΑ

Αποστολικό ανάγνωσμα (Γαλ.6,11-18) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- θεολόγου

«Όσοι θέλουσιν εκπροσωπήσαι εν σαρκί, ούτοι αναγκάζουσιν υμάς περιτέμνεσθαι» (Γα.6,12)

Οι «ευπροσωπώντες εν σαρκί» αποτελούσαν ένα από τα μεγαλύτερα εμπόδια, που αντιμετώπισε ο Απόστολος Παύλος στο ιεραποστολικό του έργο. Ήταν οι «εξ Εβραίων» χριστιανοί, που παρά το κήρυγμα

της εν Χριστώ ελευθερίας, που έφερε στους Γαλάτες ο Παύλος, έμειναν δεμένοι με τον ιουδαϊκό νόμο. Παρίσταναν τους δασκάλους, δίδαξαν τους Γαλάτες χριστιανούς να κρατούν την περιτομή και τα άλλα ιουδαϊκά έθιμα, όσα δηλαδή απαιτούσε ο Νόμος, ο οποίος όμως είχε αντικατασταθεί από την ελευθερία της Χάρης. Δίδασκαν έτσι «έτερον Ευαγγέλιον» διαστρέφοντες το **Ευαγγέλιο** του Χριστού (Γαλ.1,7). Γιατί το έκαναν αυτό; Από αληθινή ευσέβεια και αγάπη για τους Γαλάτες; Όχι! Το έκαναν για ιδιοτελείς λόγους. Ήθελαν να «ευπροσωπήσουν εν σαρκί». Να φαίνονται **ωραίοι**, καλοί δηλαδή κι ευχάριστοι στους αμετανόητους (Εβραίους), που μη θέλοντας οι ίδιοι το Χριστό, ονειδίζαν τους ομοθρήσκους τους, οι οποίοι είχα δεχτεί το Χριστό, ότι είχαν εγκαταλείψει τα

έθιμα των πατέρων τους προτρέποντας, λοιπόν, και με τη χρήση βίας, αναγκάζοντας τους εξ Ιουδαίων χριστιανούς να περιτέμνονται.

Σήμερα σε όλα τα κράτη του κόσμου χρησιμοποιείται η βία. Ένα κράτος μόνο υπάρχει, όπου δε χωράει η βία και η καταπίεση. Είναι το **κράτος** του Θεού, η Εκκλησία. Ο Παύλος μιλάει με ιερή αγανάκτηση, εναντίον εκείνων, που ήθελαν με τη βία και την καταπίεση να επιβάλουν τις θρησκευτικές τους απόψεις και θέσεις στους άλλους. Οι φανατικοί Ιουδαίοι εξανάγκαζαν τους ανθρώπους, να υφίστανται την ιουδαϊκή **περιτομή**: « **Ούτοι αναγκάζουσιν υμάς περιτέμνεσθαι, μόνον ίνα μη τω Σταυρώ του Χριστού διώκονται.**» (Γαλ.6,12). Η περιτομή ήταν η σφραγίδα του Θεού για το παλιό Ισραήλ. Συμβόλιζε τη σφραγίδα του Θεού για το νέο Ισραήλ, για το λαό του Θεού. Και η σφραγίδα της Καινής Διαθήκης είναι ο Σταυρός, είναι το αίμα του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού. Έρθε η χάρη της Καινής Διαθήκης! Καταργήθηκε πλέον ο τύπος της περιτομής.

Η θρησκευτική ζωή δεν είναι εξαναγκασμός. Η Εκκλησία είναι **βία**, δεν είναι βιασμός. Είναι βία για μάς, δεν είναι βία για τους άλλους. Και για να μη παρεξηγηθώ, αγαπητοί μου, τον εαυτό μου οφείλω να τον βιάζω, δηλαδή να αγωνίζομαι, να συγκρατώ τον εαυτό μου, για να μη σαηνευτεί από τις σειρήνες του κακού. Τελικά η βία στον εαυτό μου είναι **άσκηση** της ατομικής μου ελευθερίας. Ο βιασμός των άλλων είναι στραγγαλισμός της ελευθερίας του άλλου. Στο σημείο αυτό θα ρωτήσει κανείς ο δυνατός λόγος ενός Παύλου, δεν είναι ένα είδος εξαναγκασμού; Όχι. Ο λόγος με τα δυνατά επιχειρήματά του, είναι πειθώ, δεν είναι πάντως εξαναγκασμός. Άλλο είναι να πείσω τον άλλο για την αλήθεια που κηρύσσω εγώ. Ο καταναγκασμός φανερώνει έλλειψη επιχειρημάτων. Όποιος δε διαθέτει επιχειρήματα αυτός διαθέτει βία. Ο Παύλος δεν ενδιαφερόταν να κάνει προσωπικούς οπαδούς. Οπαδούς του Σταυρού μόνο ήθελε τους ανθρώπους. Αλλοίμονο σε όποιο γίνεται οπαδός ανθρώπων και μάλιστα προσωπολάτρης. Μόνο ο δρόμος του Σταυρού οδηγεί στη ζωή και μόνο ο οπαδός του Σταυρού είναι αληθινός χριστιανός. Ο Απόστολος Παύλος δεν εξαναγκάζει, αγανακτεί όμως όταν οι άλλοι εξαναγκάζουν άτομα μόνο και μόνο για να γίνουν οπαδοί του:

«ούτοι αναγκάζουν υμάς περιτέμνεσθαι.. ίνα εν τη ημετέρα σαρκί καυχήσωνται» (Γαλ.6,12-13).

Στην ιστορία της Εκκλησίας συναντάμε συχνά τέτοιους **προσκυνημένους** χριστιανούς, που όταν μάλιστα είναι σε μεγάλο αριθμό, όπως συμβαίνει σε εποχές, όπως αυτή που ζούμε, κρίσεων και χαλάρωση της πίστης, αποτελούν Πέμπτη φάλαγγα στη ζωή της Εκκλησίας. Τέτοιοι είναι όλοι εκείνοι που προτιμούν δηλαδή να προσβάλλουν το Θεό για να αρέσουν στους ανθρώπους. Αυτό μπορεί να πάρει διάφορες μορφές στην καθημερινότητά μας και να απλωθεί σε ένα τεράστιο φάσμα περιπτώσεων. Από εκείνους, που όντας χριστιανοί, δε διστάζουν να συμμαχήσουν με οποιουσδήποτε εχθρούς του Χριστού και να μεταβάλλονται σε όργανά τους, μέχρι εκείνους, που ακόμη: **«ίνα εν τη ημέρα σαρκί καυχήσωνται»** (Γαλ.6,13) για να έχουν κι αυτοί μαθητές και να καυχώνται ότι είναι διδάσκαλοι, μια και δε μπορούν να αποκτήσουν πραγματικά τέκνα, αρκούνται στο να παρασύρουν τους άλλους στη δική τους απάτη με όπλο τη βία και τον εξαναγκασμό.

Ο Παύλος αναφέρεται και στα **στίγματα** του, στις πληγές του για το Χριστό: **«του λοιπού κόπους μοι μηδείς παρεχέτω, εγώ γαρ τα στίγματα του Κυρίου Ιησού εν τω σώματί μου βαστάζω.»** (Γαλ.6,17). «Στο εξής να μη βάζει κανείς σε κόπους για ζητήματα που αναφέρονται στην περιτομή. Πειστείτε σε αυτά που σας λέγω, διότι εγώ βαστάζω επάνω στο σώμα μου τα σημάδια των πληγών, που έχω υποστεί για τον Κύριο.» Πάλι, αγαπητοί μου, θα ρωτήσει κάποιος, το να αναφέρεται ο Παύλος στα **στίγματα** του, στις πληγές του για το Χριστό, αυτό δεν αποτελεί κάποιο εξαναγκασμό ή συναισθηματική φόρτιση; Όχι! Γιατί; Διότι τα στίγματα δεν ήταν δικά του, αλλά ήταν στίγματα του Ιησού Χριστού. Και ακόμη διότι τα στίγματα δεν τα εμφάνιζε ο Παύλος για να συγκινήσει, αλλά τα εμφάνιζε σαν δείγματα της αλήθειας και της συνέπεια του Σταυρού.

Η ζωή του Σταυρού απαιτεί πάντα αγώνες και θυσίες. Και μόνο όποιος σηκώνει το Σταυρό του Χριστού μπορεί να οδηγηθεί και να οδηγήσει στην ελευθερία της Χάρης. Σταυρός όμως και κοσμικό φρόνημα δεν συμβιβάζονται. Πολύ περισσότερο Σταυρός και διακρίσεις, δόξα του

κόσμου. Όσοι, λοιπόν, αγαπούν τη δόξα του κόσμου περισσότερο από τη δόξα του Θεού, βρίσκουν εύκολους τρόπους για να μπορούν και τα υλικά αγαθά του κόσμου να απολαμβάνουν και χριστιανοί να φαίνονται. Είναι ένα είδος διπλής ζωής, μια διπλοπροσωπία, που γίνεται επικίνδυνη, όταν, όσοι ζουν έτσι, θέλουν να γίνουν ρυθμιστές της ζωής και των υπολοίπων μελών της Εκκλησίας. Εμείς όμως οι άνθρωποι της Εκκλησίας, που ακολουθούμε το δρόμο του Σταυρού, πόσοι ζουν πραγματικά το Χριστό; Πόσοι εκκλησιάζονται τακτικά; Πόσοι κοινωνούν συνειδητά; Πόσοι ομολογούν το Χριστό στην κοινωνία; Οπαδοί, αδελφοί μου, ανθρώπων εύκολα βρίσκονται και στο χώρο της Θρησκείας. Ο πιο αποδοτικός τρόπος δημιουργίας οπαδών είναι ο άμεσος ή έμμεσος θρησκευτικός εξαναγκασμός: **« ούτοι αναγκάζουσιν υμάς περιτέμνεσθαι »** (Γαλ.6,12). Όπως όμως είδαμε ο Παύλος δεν εξαναγκάζει κανέναν. Εκφράζει την αποστροφή του όταν άλλοι εξαναγκάζουν άτομα να γίνουν οπαδοί του: **« ούτοι ίνα εν τη ημετέρα σαρκί καυχήσωνται »** Γαλ.(6,13).

Αγαπητοί μου αδελφοί, η Εκκλησία του Χριστού δεν είναι τρομοκρατία, είναι αγάπη. Δεν αφορίζει τους πιστούς, που θέλουν να διατηρούν την ελευθερία της γνώμης τους, πάνω σε καθαρά διοικητικά εκκλησιαστικά θέματα. Δεν αφορίζει τους πιστούς, επειδή καμιά φορά διαφοροποιούνται από αστοχίες των επισκόπων και των ιερέων. Ο Χριστός ήλθε στη γη για να μάς ελευθερώσει. Καρφώθηκε Εκείνος στο Σταυρό, για να ζήσουμε εμείς ελεύθεροι και ανεξάρτητοι από προλήψεις, δεισιδαιμονίες και θρησκευτικούς φανατισμούς. Σταυρώθηκε Εκείνος για να ζήσουμε εμείς την ελευθερία με όλο το πνευματικό της νόημα. Ό,τι κάνουμε, να το κάνουμε με ελεύθερο φρόνημα, με τη θέλησή μας: **« Μη εκ λύπης ή εξ ανάγκης, ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός »** (Β΄ Κορ. 9,7). Ό,τι κάνουμε, να το κάνουμε για να αρέσουμε στο Χριστό, όχι σε ανθρώπους. Όχι για να **« ευπροσωπούμε »** (Γαλ.6,12). Δε ζούμε σε αυτή τη ζωή για να ευπροσωπούμε (να αρέσουμε) σε ανθρώπους, αλλά για να εκπροσωπούμε το Θεό. Ζούμε την ελευθερία και περπατάμε τη ζωή της Εκκλησίας, με οδηγό διακριτικό, πνευματικό, μέχρι να φτάσουμε στην πραγματική ελευθερία, στη βασιλεία των ουρανών. **ΑΜΗΝ.**